

λειον, οἱ ἐπιδρομαίε προήλασαν διὰ τῶν ὄπλων εἰς τὴν μεσό-
γαιαν, τὰ ἐγγύθια κράτη ἀνετράπησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Δάρδανοι
ἐξεώσθησαν εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν τέως ἢ δύναμις αὐτῶν ἦν ἐκτετα-
μένη πρὸς τὸ ἄλιπεδον.

Αἱ τῶν Αἰολέων πλάναι φέρουσιν ἔτι τὸν χαρακτήρα ἐθνικῆς
μεταναστάσεως, ἥτις ἐξετελέσθη ἄνευ σαφῶς ὀρισμένης ἐνά-
ξεως καὶ ἄνευ ἀκριβῶς διαγεγραμμένου σκοποῦ διὰ βραδείας καὶ
ἐξακολουθησάσης ἐπὶ πολλὰς γενεάς κινήσεως πρὸς τὴν ὑπερ-
θαλάσσιον ἡπειρον, ἥς μέγα τμήμα ἐπὶ τέλος κατέλαβον οἱ νέοι
ἄποικοι. Αἱ ἰωνικαὶ μεταναστάσεις, ἐν συνόλῳ ἐξεταζόμεναι,
ἐπεχειρήθησαν ὑπὸ μικροτέρων ὁμάδων, ὑπὸ φιλοπολέμων
οικογενειῶν, αἵτινες ἀπύχοντο ἄνευ γυναικῶν καὶ παιδῶν
πρὸς ἴδρυσιν νέων πολιτειῶν. Ἡ ἐν Ἀττικῇ συσσωρευσις ἰο-
νικῶν οικογενειῶν παρέσχε μᾶλλον ὀρισμένην ἀφετηρίαν τῷ
ρεύματι, προσλαβόντι ἐνότητα καὶ ἔντασιν¹. Ἐν τούτοις δὲν
διήλθον δι' Ἀθηνῶν πᾶσαι αἱ ὁμάδες τῶν ἀποίκων· πολλοὺ γε
καὶ δεῖ. Οὕτως οἱ Κολοφῶνιοι παρίστανον τοὺς ἰδρυτὰς τῆς
πόλεως αὐτῶν ἐλθόντας κατ' ἐυθείαν ἐκ Πύλου τῆς Μεσσηνίας²,
οἱ Κλαζομένιοι ἐκ Κλαωνῶν καὶ Φλιοῦντος³. Ἀλλὰ τὰ σπουδαιό-
τατα ἰδρύματα, ἴδια ἢ Ἐφέσος, ἢ Μίλητος καὶ αἱ Κυκλάδες, πράγ-
ματι κοιτίδα αὐτῶν ἔχον τὰς Ἀθήνας, οἱ τῆς Ἀττικῆς δὲ πο-
λιτικοὶ καὶ ἱερατικοὶ θεομοὶ καὶ αἱ θεοσκευτικαὶ ἐορταὶ αὐτῆς
μεταφυτεύθησαν εἰς Ἰωνίαν.

Ἐν Πελοποννήσῳ ὁμοίως οἱ λιμένες, οἵτινες ἐγένοντο τὸ ὄρ-
μητήριον τοῦ ἀποικισμοῦ, ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, ἐξ ὧν τέως εἶχεν
ἀρχίσει ἢ ἱστορία τῆς χερσονήσου, πρὸ πάντων δὲ αἱ τῆς Ἀργο-
λίδος ναυτικαὶ πόλεις. Αὐτόθι ἐγένετο παράδοξος διασταύρωσις
διαφόρων ὁμάδων. Ὅμᾳς ἀπελθοῦσα ἐξ Ἐπιδαύρου ἠκολούθησε
τοῖς Ἰχνησὶ τῶν Ἰώνων καὶ ἐνιέρχθη ἐν Σάμῳ⁴· ἢ αὐτὴ Ἐπί-
δαυρος ἐξέπεμψεν ὡσαύτως ἀποίκους, οἵτινες ὑπὸ τὴν δωρικὴν
νῦν ὄθησιν ἀπῆλθον εἰς οἰκισμὸν τῶν νήσων Νισύρου, Καλύ-
δνης καὶ Κῶ⁵, ἢ Τροιζίνην δὲ, ἀρχαία ἰωνικὴ πόλις, ἀπέβη μη-
τρόπολις τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Αἱ τρεῖς πόλεις, αἱ ἐν τῇ νήσῳ
Ρόδῳ περιλαμβανόμεναι, ὁμολόγουν ὡς μητρόπολιν τὸ Ἄργος⁶,
ἢ Κνίδην ἠθελε τὸν οἰκιστὴν αὐτῆς προσελάθοντα ἐκ Λακωνίας
καὶ ἢ Ἀστυπάλαια συνῆπτετο τοῖς Μεγάροις⁷. Αἱ ἠφαιστειώ-
δεις νῆσοι Μήλος καὶ Θῆρα⁸ καὶ πᾶσα ἢ σειρά, ἢ ἐξακολουθοῦ-
σα διὰ τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
ἐκαλύφθησαν ὑπὸ δωρικῶν ἀποίκων, οὕτω δὲ βλέπει τις δι' ἀδια-
κόπου καὶ συνεχοῦς κινήσεως ἐπεκτεινομένην τὴν φυλὴν. Πρὸς
ὀρισμὸν τῆς χρονολογίας τῆς κινήσεως ταύτης μόνον κατὰ
προσέγγισιν ὑπολογισμοὶ τινες ὑπάρχουσι περὶ διαφόρων ἀποι-
κιδῶν· οἱ Μιλήσιοι παραδείγματος χάριν ἐβεβαίουν τῷ 416 π. Χ.
ὅτι ἡ νῆδος αὐτῶν ἦν ἀποικισμὸς 700 ἔτη πρότερον ὑπὸ τῶν
Σπαρτιατῶν⁹. Τὸ ἔδαφος, εἰς κατάκτησιν τοῦ ὀποῖου οἱ Δωρικοὶ
συνῆψαν τὰς πλείστας μάχας καὶ ἐξετέθησαν εἰς τοὺς μεγίστους
πόνους, ἦν ἡ Κρήτη. Ἡ νῆδος αὖν τῷ χρόνῳ μόνον ὑπετάχθη,
ἀλλὰ τούτου ἐνεκα καὶ βαθύτερον εἰσέδυσεν εἰς αὐτὴν τὸ δωρι-
κὸν στοιχεῖον.

Ὅσῳ ἐλλειπέστεραὶ εἶσιν αἱ ὑπὸ τῆς παραδόσεως περὶ τῆς
πορείας τῆς μεγάλης ταύτης καὶ εἰς τρεῖς κλάδους διηρημένης
μεταναστάσεως παρεχόμεναι πληροφοροίαι, τόσῳ μεῖζον ἐνδια-
φέρον συγκεντροῦται ἐπὶ τῶν ἐπακολούθων, ἅτινα αὐτὴ ἔδωκεν
ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑ ΣΟΦΟΚΛΕΙ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ἈΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ
ΕΝ Τῷ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῷ ΣΥΛΛΟΓῳ,

ΥΠΟ
ΚΛΕΘΒΟΥΛΟΥ ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΥ (ιατροῦ).

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Χειρουργικά.

Ἐν τοῖς δράμασι τοῦ ποιητοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὄρος **ἔλκος**, ὅστις
παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔχει εὐρυτάτην σημασίαν, σημαίνων πολλὰς
καὶ ποικίλας ἑτερογενεῖς παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, πᾶσαν ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος ἐξέλεκκωσιν, πληγὴν παλαιάν ἢ καὶ
νέαν κ. τ. τ.

Προκειμένου δὲ περὶ ἔλκους καὶ τραύματος ἢ ὡς ὁ ποιητὴς
λέγει περὶ **πλήγματος**, δὲν δύναμαι ἐν σιγῇ νὰ παρέλθω τὴν
περὶ θεραπείας ἔλκων καὶ τραυμάτων παρ' ἀρ-
χαιοῖς πολλοῦ λόγου ἀξίαν διατριβήν, τὴν πρὸ ἔτους σχε-
δὸν ἐν τῷ «*Ἰατρικῷ Δελτίῳ*» δημοσιευθεῖσαν, τοῦ φίλου συνα-
δέλφου κ. Ἀν. Χρηστίδου.

κοιμῶ τὸδ' ἔλκος, ὥστε πράυνειν πάνυ.

Φιλοκτ. 650.

ἐλκείων

ἐνθήρου ποδός. . . .

Αὐτόθ. 6981.

Πλήγμα καὶ τομῆ—(τραῦμα).

Ὅς παρ' Ἀντιγόνη ὁ ἐξάγγελος ἀγγέλλει τῷ Κρέοντι τὴν
αὐτοχειρίαν τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐρυδίκης διὰ τῶνδε τῶν στίχων.

γυνὴ τέθηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγματοςιν.

Ἄντιγ. 1283.

ἔνθα τὸ νεότομον πλήγμα=νεότρωτον τραῦμα.

Ἔσαύτως

ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἄμφοσιν.

Τραχιν. 522.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ βαρέων τραυμάτων μετώπων.

Στονόεντος ἐν τομῆ σιδήρου.

Τραχ. 886.

Ὅσαύτως πρὸς τοῖς ὄροις **πλήγμα, τομῆ** καὶ **ἔλκος** ἀπαν-
τᾷ καὶ ὁ ὄρος **πληγῆ**, ὡς

ἔκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἶμα' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς².

Αἴας, 919.

Αἷμας (ἡ)=αιμορραγία.

ὅς θερμοτάταν αἶμα' ἄδα κηκιομέναν,

Φιλοκτ. 697.

Ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς θερμοτάτης, ὡς ὁ ποιητὴς
λέγει, αἰμορραγίας τῆς ἐρυθρᾶς τῶν ἔλκων τοῦ θηριοθήκτου καὶ
σκολιτωσμένου=(ἐνθήρου) ποδός τοῦ δυστυχοῦς Φιλοκτῆτου.

Ὅσαύτως ἀπαντᾷ παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ ἕτεροὶ τινες ὄροι,
οἵτινες δὲν ἔχουσι πάντοτε τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷαν καὶ ἐν
τῇ χειρουργικῇ.

Ἄπαντᾷ τὸ ἐπίθετον **διαμπερές** οὐχὶ ὡς ἐπίθετον τοῦ
πλήγματος, τραύματος, ὡς ἐν τῷδε τῷ στίχῳ,

εἶθε σου διαμπερές
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε

Φιλοκτ. 792.

1) Παραλείπονται ἱκανὰ χωρὶς τοῦ ποιητοῦ.

2) Ἡ λέξις σφαγῆ ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ τὸ σῶμα, τὸν
λάρυγγα.

1) Πausan., Ζ', 2.

2) Μίνερμος παρὰ Στράβωνι, 633.

3) Πaus., Ζ', 3. 8.

4) Πausan., Ζ', 4. 2.

5) Ἡροδοτ., Ζ', 99.

6) Περὶ τῶν Ροδίων ὡς Ἀργεῖου γένους ἴδε Θουκυδ., Ζ', 57.

7) Σκύμν., ὁ Χίτος, 551. O. Müller, *Dorier*, I, 105. Περὶ τοῦ ἀ-
ποικισμοῦ δὲ τῆς ἀσιατικῆς Λωρίδος ἴδε Στράβ., 653.

8) Ἡροδοτ. Δ', 99.

9) Θουκυδ., Ε', 112.

Κάταγμα,
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως,

Τραχιν. 695.

Παθολογικά.

Λοιμός.—Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι διὰ τῆς λέξεως **λοιμὸς** ἐξέφραζον πᾶσαν ἐπιδημικῶς ἐνοικήπουσαν καὶ ἐν χρόνῳ ομι-
κρῶ ἀθρόως πλείστους ἐξαργαζούσαν ἀσθένειαν καὶ οὐχὶ τὴν
νῦν καλουμένην πανώλην· τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἐπο-
μένων τοῦ ποιητοῦ στίχων,

ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λ ο ι μ δ ε ἔχθιστος. πόλιν,
ὕψ' οὐ κενούται δῶμα Καμειῶν· μέλας δ'
Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

Οιδ. Τύρ. 30.

Αὐτόθι δ' ἐν στίχῳ 61 ὁ ποιητὴς λέγει

εἰ γὰρ σ' ἴδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ ἐν τοῖς δράμασιν αὐτοῦ λόγον ποιῶ-
ται περὶ **νόσων φθινιάδων**, ἵτοι νόσων φθινουσῶν τὸν ἀνθρω-
πον· καὶ ἀληθὲς μὲν ὅτι ἕνεκα πολλῶν νόσων διαφόρων τὴν τ'
αἰτίαν καὶ τὰ συμπτώματα φθίνει τὸ πάσχον ἄτομον, ἀλλ' ἀναν-
τίρητον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν φθίνουσα αὐτὸ νόσος, ἢ μάλλον ἡ
νόσος ὑφ' ἧς τὸ προσβληθὲν ἀπαξ ὀλοὲν φθίνει, εἶναι ἡ ἐπάρατος
κοινῶς λεγομένη φθίσις· ἥτις κάλλιον ν' ἀποκαλεῖται **φθινιάς**¹
μία λοιπὸν τῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα φθινουσῶν νόσων θά ἦν καὶ
ἡ φθίσις.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα
ἐς τὸδ' ἀπέργει κεῖθ' ὅθι νεκύων,
οὕτε φθινιάσιν πληγεῖσα νόσοις,

Ἄντιγ. 8191.

Σπασμός.—Ὁ ποιητὴς ἐν Τραχινίαις ἰδίᾳ λόγον ποιῶται
περὶ σπασμῶν ἐπιληπτικῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ τετανικῶν,

ἔθαλψεν ἄτης σ π α σ μ ὸ ε ἀρτίως ὄδ' αἴ,
διήξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστὸν μ' ἔξιν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβροτος νόσος.

Τραχιν. 4084.

καὶ

ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βροῶν, ἰύζων.

Αὐτ. 787.

ὡσαύτως

τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι.

Αὐτ. 805.

Μιάσμα = μόλυσμα, ἄγος, αἰσχροῦργημα. Φαίνεται δ' ὅτι
ὁ ποιητὴς παραδέχεται ἐν πολλοῖς ὡς αἰτίαν τῆς νόσου αὐτοῦ
τὸ **μιάσμα**,

ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μείασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον γθονὶ
ἐν τῆδ' ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

Οιδ. Τύρ. 98.

ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μείασμα τος
τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.

Αὐτ. 243.

ρῦσαι δὲ πᾶν μείασμα τοῦ τεθνηκότος.

Αὐτ. 313.

ἢ μὴ μείασμα τῶν φυτευσάντων λιβῆς;

Αὐτ. 1012.

ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὠλοντο παίσαντες τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μείασματι.

Ἄντιγ. 172.

κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυγι,
φοβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προσθεῖς,
ὅπως μείασμα πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις.

Αὐτ. 776.

οὐδ' ὅς μείασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εἰ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μαινίειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.

Αὐτ. 1044.

καὶ τότε² ἐξαίφνης γθονὸς
τυφῶς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄγος,
πύμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ἕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἔμεστῶθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θεῖαν νόσον.

Αὐτ. 421.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ Τῆ ΘΕΤΤΑΛΙΚῆ.

Ὁ κ. Ζωσιμᾶς Ἐσφιγμενίτης κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ διαμονὴν μου,
κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου, ἔσχε τὴν καλλοσύνην νὰ
μοὶ ἀνακοινώσῃ τὸ ἐξῆς ἐπιγραφικὸν λείψανον, ἀνευρεθὲν κατὰ τινα
ὑπὸ ἰδιώτου γενομένην ἀνασκαφὴν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου τοῦ
ὁμωνύμου χωρίου τῆς ἐπαρχίας Βόλου.

Ὁ λίθος εἶναι τεθλασμένος δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ μόνον 10 ἑκα-
τοστῶν τοῦ μέτρου εἶναι ἡ περιωθεῖσα τοῦ λίθου ἐνεπίγραφος ἐπιφάνεια.

ΤΗΓΟΥΝΤΣ
ΕΚΤΗ ΑΠΙΟΝΤ
ΟΣΚΑΙΜΕΘΩΝ
ΔΗΜΑΡΧΟΙΕΙΓ
5 ΥΣΑΝΗΡΚΑΛΣ
ΜΑΓΝΗΤΩΝ
ΥΑΛΩΣΚΑΙΛ
ΑΓΑΘΙΑΣΑ
ΤΑΤΕΙ'ΡΟΣΤ
10 ΥΝΟΙΩΣΔ
ΟΙΗΚΕΝΗΣ
ΛΤΩΝΟΠΛΑ
ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΣΟΥΘΕΝΕ
15 ·ΟΙ ΤΩΓ
ΤΕ ΡΑΓ
ΠΑ

Στίχ. 1. [Στρα]τηγούντο[ος]. Στίχ. 2 [τῆ] ἔκτη ἀπίον[τος]. Στίχ. 4.
[οἱ] Δήμαρχοι εἶπ[ον] [επεὶ ὁ δεῖνα]... ἄνθρωπος καλὸς[] [καγαθὸς] κτλ.
Στίχ. 6 [τῶν] Μαγνητῶν. Στίχ. 8. [καλο]καγαθίας. . .

Ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ἀναγράφεται ψήφισμα τοῦ Μαγνητικοῦ
Συνεδρίου. Δυστυχῶς ὁ λίθος εἶναι ἠχρωτηριασμένος ἀμφοτέρωθεν, καὶ
ἡ συμπλήρωσις εἶναι δυσκολωτάτη. Ὁ δὲ κ. Ζωσ. Ἐσφιγμενίτης, λα-
βὼν ἐκτυπώματα ἐπὶ κοινοῦ χάρτου, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτυπώσῃ καθαρῶς
τὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλεῖψαι εἰδικοῦ χάρτου.

Ἐν Ἀλμυρῷ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1892.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

1) Παραλείπομεν πολλὰ τοῦ ποιητοῦ χωρία.